

ГЛАВА I

“Світ зник, ми - люди зробили це. Людство вмерло, і не можна сказати стовідсотково чи було воно коли-небудь живим.

Прогрес – це зло, відсутність прогресу – також зло. І серед цієї градації, ми змогли знайти золоту середину, встановити свої моральні показники. Градація добра і зла, яка маячня ...” - продовжуючи вибивати по клавіатурі слова, які вже давно не давали їй спокою, дівчина поглянула у вікно.

- Невже моє життя і справді відстійник? - натиснувши на мигаюче синє світло, яке йшло від наручного годинника марки IP, вона відповіла - слухаю - помаранчеві вуглі від кемела, продовжували розгоратися, а пальці невгамовно вибивали слова. Їй було не цікаво, що скаже людина на іншому кінці слухавки, вона вже і так прекрасно розуміла, що послідує за дзвінком.

“Ми, люди, будували хімічні заводи, і називали це прогресом, знищували ліси, зовучи це необхідністю. Нація споживачів, які звикли тільки брати все як належне, однак не віддавати. Вугільні станції, викиди парникових газів в атмосферу, створення зброї масового ураження, цей список нескінченний.”

- Ти б**ть слухаєш, що я кажу? - гаркнув її співрозмовник.
- Ближче до справи - коротко поглянувши на обличчя знайомого, дівчина закотила очі, скидаючи ноги зі столу - Чи ти потеревенити вирішив? Не схоже на тебе - підходячи до панорамного вікна, вона поглянула на сотні ліхтарів, які освітлювали її так сказати “щасливе та не прикрите темними хмарами” майбутнє.

З цього поверху Едему, життя мало б заграти прекрасними фарбами. Гроші, хороший університет, можливість стажуватися у відомому видавництві, однак чомусь знову відчула себе неповноцінною.

- Мг... Що пропонує замовник? - тушачи цигарку об скло, пригледілась, помітивши як посеред всього цього ідеального пейзажу, з'явилась темна пляма. “Як іронічно, прямо як я” - усміхнулась дівчина.
- Ти мене взагалі не слухаєш! Про що ти думаєш?! Ця справа дорого коштує. Ти маєш зібрати інформацію на відомого політика, а взамін отримаєш десятку. Ти взагалі не бачиш в цьому своєї вигоди! Десятка! Джи ти розумієш які це неймовірні гроші?!.
- Ага, розумію - посміхнулась Джена, підходячи до бару та беручи до рук пляшку вина лімітованого виробництва - Якщо пропонує такі гроші, це означає, що і ризики великі. Не факт, що виберусь живою - при цих словах, в холодних бірюзових очах з'явився вогник, ніби нарешті знайшла щось цікаве для себе.
- Ну ризики - це ... - дівчина перестала слухати брехні свого мілстера (інформатора), роблячи ковток вина. Гіркуватий присмак якого, торкнувся гортані, повільно роздаючись теплом у животі. Вона подумала, що вже не перший раз він підсовує їй цей шлак, агітуючи великими грошима. Чоловік давно приписав її до смертників. Джи

відносилась до цього з іронією, часто промовляючи про себе: “життя немає сенсу, якщо у ньому немає чогось веселого”.

Ситуація знову повторилась, хвилювання охопило її, і передчуття пригод з дихаючим смородом смерті у потилиці, лишили її будь - якої раціональності.

- Добре, я візьмусь за цю справу. Скинь всю інформацію на мій ІР, я вирушаю негайно. - склавши руки на грудях, краєм ока кинула на відблиски силуета галограми.
- Ха, так і знав, що погодишся. Скільки б Шакалів у підпорядкуванні у мене не було, ти все одно, найцікавіша. Інші беруться за роботу через великі суми, а тобі ні гроші ні безпека не потрібні, невже здохнути хочеш? - розплився дідуган у широкій посмішці.

Поглянувши на побитого життям старого Мілстера, дівчина засміялась у весь голос.

- Дивлюсь тебе сильно зацікавило моє життя? Невже хочеш перекинутись декількома склянками синтетику і зняти капсулу? - облизнувши пересохлі губи, вона покрутила пальцем перед ІР - ну-ну старий збоченець...
- Ну тебе дівчисько - з відразою скривився він - на майбутнє не раджу тобі так просто відкривати свою особистість. - якимось дивно розчервонівшись перевів він тему.
- Вікторе, я не дурепа, щоби відкриватися всім підряд - пильно поглянувши в сірі вицвівші очі мілстера, Джена оскалила свої ікла, розуміючи, що домоглась того чого хотіла...Дідуган оскаженів.
- Не називай мого ім'я так просто. Сама здохнути захотіла, то ще й мене за собою потягнеш?! - здавалось його очі вилізуть з орбіт.

“Тепер він став схожий на томат” - подумала Джена, ставлячи порожній бокал на стійку.

- Ну-ну, досить - досить пане високопоставлений мілстер, я зрозуміла. Обіцяю, що до моменту катувань не назву твоє правжнє ім'я - знову оскалилась вона в дикій усмішці.
- Джено!
- Па-па - помахала дівчина рукою, перед тим як вимкнути ІР.

“Що ж, панове, ми стали очевидцями нового етапу цивілізації, її вимирання” - закриваючи ноутбук, закинула портфель на плечі, покидаючи свій пустий пентхаус.

Їй знадобилось декілька днів щоб обдумати весь план. Коли вся необхідна інформація була зібрана, вона без лишніх слів покинула оселю, відправляючись в інший район міста, де без лишніх проблем могла б закупитись зброєю.

Живучи вже довгий час у межах держави Б, Джена часто думала, що було би непогано повернутися на рідні землі. Однак як тільки ця думка приходила у її голову, згадувався весь жах та розпач, який вона встигла пережити там. Дівчина розуміла, що рано чи пізно їй доведеться зробити це, однак хотілось відтягнути момент повернення якомога далі.

Сідаючи у машину марки “Storm”, вдарила по газам. Несучись по нічному місту на всій швидкості, вона ще деякий час згадувала свою батьківщину, і від цього їй ставало ще більш хреново. Батьки, які відмовились від своєї дитини як тільки їй виповнилось 11 років, покидьки, що називали себе друзями, а по факту при першій же можливості зрадили.

- Не життя, а мрія - ядовито процідила вона крізь зуби. Дібравшись до місця призначення, на неї напало відчуття перестороги, ніби все іде не так як хотілось би. - Хм - спохмурніла вона - Ну кращого

ляльковика я всеодно не знаю, з наслідками розберусь пізніше. - сильно стиснувши руль, вдавила газ у підлогу.

Джена крутанула руль у сторону вулиці “покидьків”, її так негласно прозвала “еліта”. Хоча, вони і не були далекими від істини, всеодно неприємно. Серед бідняків там не рідко можна було зустріти головорізів, шакалів та ляльковиків. Так сказати кримінальний райончик. Тому, якщо у тебе є хоч трошки мізків у башці, ти ніколи не сунешся туди.

- Ну схоже мізків мені все таки не вистачає. - накидаючи на голову капюшон, дівчина різким рухом відкинула хиткі дверцята закладу під назвою “кава у Джинні”.

Назва була пошловатою, так як власник не посоромився назвати кав’ярню своїм ім’ям. Хоча, потрібно визнати, що кава тут і справді була смачною. Окрім гідного еспресо та на ладан дихаючих меблів, тут була ще наворочена лабораторія Джина.

- Флет вайт будь ласка - поправляючи маску на обличчі, намагалась уникати погляду азіата. - Тільки справжній, заплачу стільки скільки потрібно.

Ставлячи холдер в базу, чоловік повернув голову, якось дивно усміхнувшись дівчині.

- О, сьогодні не так багато людей знає ціну справжній каві - промовив чоловік років 40, шрам на його обличчі був значних розмірів, що відволікав всю увагу від самого звичайного обличчя. Поставивши перед дівчиною каву, присів навпроти, продовжуючи пильно вдивлятися у сховане під капюшоном обличчя.
- Що треба? - огризнулась Джена - підводячи мигдалевидні очі, які випромінювали всю байдужість, на яку тільки спроможна людина.

- Соромишся старих друзів? Неприємно - уміхнувся він, вправним рухом скидаючи з дівчини маску. проігнорувавши одну значну деталь. Непомітивши на обличчі знайомої жодної реакції, він обурено пролепетав - Ну хоч на якусь реакцію ти маєш бути спроможна. З тобою стає нудно.
- Як ти там казав, “Всемогутнього Джина ніхто не зможе перехитрити”? - з хитрою усмішкою на губах, Джена покрутила перед обличчям Джина його цінним скарбом. Дівчина підкинула перстень у повітря, закидуюючи його собі у карман, зустрічаючись з невдоволеним виразом на обличчі друга. Фальшива лічина спала з обличчя Джина. Перед нею був парубок 25 років, з азіатськими рисами обличчя. Гарної форми лисячі очі, невеликі губи та гостре підборіддя, надавали йому небезпечної краси. Така зовнішність не підходила ні місцю в якому знаходився, ні сірому дешевому спортивному костюму, в який він був зараз одягнений.
- І справді, курча обхитрило лиса - пробубнів він собі під ніс. Отримавши у відповідь удар в коліно, після чого швидко затих.
- У нас різниця у п'ять років максимум, гуру знайшовся мені. - обурилась, на вигляд, зовсім зніжена дівчина, руки якої вкрили мозолі від використання холодної зброї та постійної боротьби за життя. Хто би міг подумати, що ці дві, зовсім не притаманні для району “покидьків” людини зустрінуться тут.

“І справді, згадала” - дещо по-материнськи поглянувши на Джина, Джена згадала як він опинився у цьому кварталі. В свій час Джин відмовився від роботи у відомій ІТ фірмі, через так сказати “бюрократичні процеси всередині”. Насправді ж йому не хотілось спати з пристарілою відьмою, яка за сумісництвом була його вищим керівництвом. “Ну, коли у тебе достатньо влади, ти можеш зіпсувати життя тобі неугодним, чи не так?”

Вона лишила його без шансу пробитися в кар'єрі розробника, а він натомість злив фотографії в мережу, де ця мамаша трахає хлопчиків. Дарк нет зірвався в оваціях, а після цього і вся мережа. Жінка все таки займала не останнє місце у світі бізнесу. Підозра у підофілії дещо пошатнула її репутацію, і акції пішли на спад. Тоді відьма оскаженіла і об'явила полювання на Джина. Йому пощастило, що знайшовся друг, якому вдалось врятувати його від загребущих рук цієї пані. Ось так Джинні і опинився в шлаковому районі, готувати каву.

- Про що задумалась - вдаривши пальцем об її лоб, чоловік, тепло посміхнувся - Невже в гості заглянула?
- Треба ти мені сто років - відсorbнувши ковток кави, поглянула кудись у сторону.

В кімнаті повисла некомфортна пауза. Чоловік почав вибивати хаотичну мелодію незістриженим нігтем, після чого різко підвівся, ідучи в сторону бару.

- Якщо ти тут не для зустрічі, тоді нам немає про що розмовляти - його довге темне волосся взлетіло під час повороту.

“Схоже розізлився”.

- Добре, якщо ти так говориш, знайду іншого ляльковика. - спокійно ставлячи гроші на стійку, Джина була готова покинути заклад.
- Ти не знаєш? - склавши руки на грудях, здивувався Джин Хо - ні один ляльковик не продасть тобі зброю.

Застигши на місці, дівчина сильно стисла кулаки, схоже сьогоднішній хороший настрій мав бути зіпсований.

- Тільки не говори, що Мін Хо постарався?! - не контролюючи свої емоції трохи голосніше ніж потрібно промовила дівчина.

- О, і що я бачу, так ти все таки вмієш показувати емоції? - підвів він ліву брову.
- Схоже, що я зараз жартую?! - оскаженіла вона. - Чому він постійно пхне свого носа не у свої справи?!

Трохи насолодившись зловтіхою, Джин Хо все таки відповів.

- Після останньої твоєї вилазки він прямо таки взбісився. Слава Богу, що тоді не я продав тобі той пристрій бо вже давно би Фьююю - він показав жестом петлю - ну коротше кажучи, ніхто в цьому районі не продасть тобі зброю.

Піджавши губи, Джена ледве стримувалась, щоби не розломати до чортів цей “собачий” бар, а після ...

- Заспокойся. Не знаю, що там між вами відбулось, однак факт є фактом, доступ до чорного ринку у тебе перекритий. Тому, дівчинко, буде тобі складно.
- Значить не продаси мені зброю? - з насмішкою в голосі, запитала вона - Невже боїшся Мін Хо, а я то думала, що ви старі друзі?
- Ось через те, що ми друзі, і не продам.
- Зрозуміло, тоді доведеться справлятися старими способами - розвертаючись на п'ятках, вона вже готова була покинути заклад, коли Джин впраним рухом перепригнув стійку, нахилиючись над її вухом.

Широка усмішка з'явилась на її обличчі.

- Ну як же я залишу тебе без зброї? Ммм... Тим більш до жаху цікаво, що зробить з тобою Мін Хо, коли дізнається, що ти вв'язалась в ще одну історію.
- Не боїшся за своє життя?

- Пфф, якби я тримався за нього, не став би ляльковином. Тим більш, я підстрахувався.
- Хмм...Та невже? - підвела вона ліву брову.
- Не дивись на мене так. Я заплющу очі на деякий час, доки ти будеш мене обкрадати - підморгнув він.
- Хто повірить у цю маячню? - засміялась дівчина.
- Чим більше маячні у словах, тим більше хочеться в них вірити.
- Зрозуміло - закотивши очі, вона скинули його долоні з плеча, ідучи в сторону кладової.

У підвалі Джина знаходився склад з різного виду зброєю. Для безпеки своєї особистості, Джина ніколи не користувалась нею двічі. Тому це і справді було дорогоувато братися за нову справу. Склавши у портфель декілька видів ножів та мотузок, вона ще деякий час покрутилась біля стелажів, нарешті знайшовши те, за чим йшла сюди з самого початку - перстень, який приховує особистість.

Вона широко усміхнулась, одягаючи його, і дивлячись як її зовнішність, колір шкіри змінюються. Хоч інші ляльковики також робили штучну шкіру, для приховування особистості, лише Джин домігся ідеального ефекту.

- Дорого буде коштувати - ставши у дверях, Джин вже подумки підрахував, скільки вона буде йому вина - спорядження дорожче ніж сама робота. Признайся, ти просто смерті шукаєш, чи не так? - прицокнув він язиком - Не дивись на мене так страшно. Сама подумай, грошей у тебе в достатку, живеш у повному комфорті, однак шукаєш небезпеки - і знову хитра усмішка з'явилась на його обличчі - Чи позлити де-кого хочеш? Мммм?
- Не твоя справа - огризнулась вона - кидаючи ще один портфель в його руки - тут навіть більше. Скажи дякую Мін Хо, цей засранець

заробляє в хвилину більше, ніж декілька сімей середнього класу за рік.

- Неодмінно передам йому твою вдячність - махнув він їй рукою наостанок.

Робота шакала небезпечна і складна. Хоч звучить все досить просто: ти забираєш інформацію у потрібних людей і передаєш її замовникам, однак на справі все не так чисто і просто. Все працює за своєю системою, хакери знімають інформацію, доки їх намагаються знайти і вбити, ти перехоплюєш її і доносиш клієнту. Однак тут є одне але, якщо непотрібні люди спіймають тебе при передачі інформації, смерть для тебе здасться легким виходом. За шакалами полює не тільки влада, однак і підпільні організації.

Дивна посмішка з'явилась на темній шкірі, грубі завитки чорного волосся, торкнулися шиї, коли побачила місце знаходження своєї жертви. Все йшло по плану. В цей час чоловік завжди відпочивав в закладі біля дому, листуючись з молодими дівчатами у Віксі (чат для знайомств). Кожні два дні він спав з новою дівчиною, це стало свого роду ритуалом.

Інформацію у час колосального розвитку технологій дістати досить легко. Тому, якщо раніше для того щоб зібрати дані на людину потрібно було багато часу, зараз же навіть без спеціальних програм, вам знадобиться не більше ніж пів години.

Молодий синок впливових батьків. Знайти місце, де він найчастіше відпочиває та, які жінки йому подобаються взагалі не проблема. Тому заздалегідь підібравши необхідний образ, вона на протязі двох годин листувалась з чеболем. Коли ціль була досягнута, Джена широко посміхнулася, направляючись у сторону бару.

“Хто ж міг подумати, що такі випадковості можливі. Його типаж, ще й по долі випадку знаходиться зараз поблизу. Він схоже взагалі не бачить нічого підозрілого у ситуації. Ну що ж, мені це тільки на руку” - посміхнулась вона, відчиняючи двері закладу.